

Példabeszéd az engedetlen testvérekről.

„Mit gondoltok? Egy embernek két fia volt. Elment az elsőhöz és így szólt: *fiam, menj ki ma dolgozni a szőlőbe. Megyek uram, felelte, de nem ment ki. Elment a másikhöz és őt is megkérte. Nem megyek, felelte, később azonban megbánta és kiment. Melyik teljesítette a kettő közül atyja akaratát?.....*”

Jézus a példabeszédet a főpapokhoz és a vénekhez intézte. Az apa, az Atya. A fiak – itt – a vének és a főpapok, akik Jézust kérdéseikkel sarokba akarták szorítani.

Mit mond számomra a példabeszéd?

Bennem azt a gondolatsort indította el, hogy hogyan viszonyulok én a kérésekhez.

„Fiam, menj ki ma dolgozni a szőlőbe!” – halljuk a kérést. Számomra ez kérésnek hangzik. A ma azt sugallja, hogy ez váratlan, hirtelen feladat, most van szükség a segítségre.

Nem szeretem az ilyen kéréseket. Előre tervezek, a váratlan kérések, változások megzavar-
nak, bár az évek múlásával és a gyerekeknek köszönhetően nagyfokú rugalmasságra tettem
szert.

Hirtelen ígérni sem szoktam, szeretem előtte átgondolni a vállalásom, hiszen azt be is kell
tartani. Rendszerint be is tartom és az időből sem szoktam kifutni. Ezért aztán a hirtelen
kérésekre a válaszom gyakran a nem. A válasz után aztán elkezdek gondolkodni, hogyan tud-
nánk megoldani, nekem kell-e megoldani, van-e más megoldás is. Erről a kérdésről, kérésről
családon belül különbözően gondolkodunk és feszültségeink is adódnak ebből.

Az, hogy megígérek valamit és nem tartom be, gyakorlatilag nem fordul, fordult elő. Az,
hogy nemet mondok és mégis megteszem, gyakran.

Bennem a következő kérdések merültek fel:

Felismerem-e, hogy mikor szólít az Atya?

Mernek-e tőlem kérni?

Szabad-e visszautasítani valakit, ha kér tőlem?

Te melyik fiú vagy?

Vágóné Ottilia, Érd

